

Magyar Ország.

Nagy Károly, Sz. György Havának 20-dikán. „Ezen hónapnak 8-dika vala azon bokros örömöknek régen kívánt napja, melylyen Ns Szathmár Vármegye, előbbeni kedves Fő Ispánnyat, Nagy Mélt. Gróf Károlyi Antal Urat, óhajtott Kormányozására szerenstésfen vissza térni szemlélte, 's tartozott tisztelettel újjolag kebelébe fogadhatta. Harmintzkét hintókkal jelentek meg a' Ns Vármegye Naggyai, Vasvári *) nevezetű helységnek mezején, e' nagy Vendégnek illendő el fogadására. Midőn közelgetett volna feléjük a' N. M. Fő Ispány Úr: leg ottan kellemetes formájú rendbe állottak, 's első V. Ispány T. Götz Úr által ékes Magyar Beszéddel idvezlettették azt, mindnyájoknak nevekben. A' Fő Ispány Úr, széleffen ki terjedett tudományától és jó szivétől méltán várhattott felelettel vizsongagolta a' Köszöntést; annakutánna meg szállítgatá fejenként a' tisztviselő 's más érdemes Urakat is nagy barátsággal. E' meg lévén, ismét fel ült utazó hintájába, maga mellé vévén kedves Menyét,

M.

*) Ez leg végső helység Szathmár Vármegyében, Tokaj felé. Fekszik mindjárt a' Szabolcs Vármegye szélén.

M. Gróf *Károlyi* József Úr' Hitvesét, — ezt a' meg újjúlt Magyarország' egyik Remekét — gazdag bársony tsákós Süvegben; Dolmány forma Mellyre valóban *), kurta Mentében, 's magyar Tszimában ékeskedő, magyaros tekintetű szép Ifjú Asszont. — N. *Károlytól* 1 postánnyira esik *Vállai* nevezetű helység. Itt várta a' Fő Ispány Urat 300 Nemesekből, 50 Hajdúkból, és a' Vármegye szolgálatryában lévő Katonákból álló lovas Sereg. A' Nemesek, kiknek Vezetőjik MM. GG. *Károlyi* József, és *Stärenberg* Urak voltak, 3 forban állottak, ugyan annyi lobogó Zászlók alatt, mind fényes öltözetekben, és válogatott paripákon, 's illy formában fogadták, Trombita harsogással, Megyéjeknek édes Attyokat. Más csoportban állottak, 2 Tisztjeikkel, 's Trombitásfaikkal együtt, az említett Hajdúk; mindnyájan egyenlő világos kék ruhában, 's a' Mélt. *Károlyi* Familiának arany-

*) Nem ítélte Ns *Szathmár* Vármegye Gyűlése, tanátskozása tárgyául venni, annak meg állítását, hogy ennekutánna ezen igaz Magyar nevezet: *Mellyre való*, váltsa fel a' *Lájbli* nevezetet. — Sok költsönözött ígéktől ki lehetne úgy tisztítani szép Nyelvünket, ha az említett Ns Vármegye ditséretes tselekedetének fok Követői találkoznának.

arannyal ki varrott Zászlójával, úgymint a' melly alatt szolgálják fegyverekkel a' megnevezett M. Familiát. Harmadik csoportot formáltak a' Vármegye Katonái. — Le szállván hintajából a' Fő Ispány Úr, Köszönetet mondott a' Ns Lovasságnak, 's annak mind a' három sorját el járván fel 's alá, régi hajlandóságának adta szembe tűnő jeleit. Megtekintette a' más két csoportokat is, 's ezzel útnak indúlt. — Leg elől mentek a' Mélt. *Károlyi Ház' Lovasfai*; ezeket követték a' Vármegye Katonái; mindjárt a' Fő Ispány hintaja előtt díszeskedett a' Ns Lovasság; a' hintó mellett két felől lovaglottak M. Gróf *Károlyi József*, és a' Fő Ispány Adjutántja Gróf *Stárenberg Úr*, (kinek édes Annya M. *Károlyi Éva* Gróf *Asszony* volt), más 12 Nemes Ifjakkal együtt. — *Nagy Károly* Városához érkezhén, különös megindulással szemlélte a' Fő Ispány Úr, hogy az egész Város Népe, kitsintől fogva nagyig, ki állott tiszteletére, külön külön csomókban. Nem mulatta el a' Zsidóság is, melly ezen Városban Zsinagógát tart, Fő Ispánnal és Földes Urához tartozott köteleffégét egész pompával meg bizonyítani. Ki vitte tudniillik, fok égő gyertyák között, tzipra fedél alatt a' Tiz-Parantsolatot; ezen fellyül két hosszú rúdra függesztett, nagy és fok tsen-

gökkal meg rakott ezüst Koronákat, és egy rámára vontt két ölnyi magasságú 's ugyan annyi szélességű damask selyem materiát, mellynek a' közepén arannyal ki varrott Zsidó Irás szemléltetett: és illy formában közelített a' Fő Ispány Úr hintájához, annak köszöntésére. Ez alatt ropogtak a' *Somos* nevezetű erdő szélén ki szegzett kerekcsigák. Bé érvén a' Városba, meg állapodott a' Lovasság a' TT. PP. Piaristák Templománál, és sorba állott; a' Fő Ispány Úr pedig bé ment, a' TT. PP. Piaristák 's a' tanuló Iffjúság után a' Szentegyházba, hogy mindeneknek előtte, tartozott háláadásait az Egekre botsáthassa, és segítségül hívhassa az Urat maga Templomában; kívánván tanítani is ezen fogatos példájával édes Nemzetünket, hogy régen óhajtott, és immár meg nyertt Bóldogságunkat tsupán az Isten irgalmának kell tulajdonítanunk, 's továbbra is minden szerentsénket 's elő menerelünket hív fáradozásunk után, egyedül csak onnan fellyül lehet és szükség várunk. A' Templomból faját Várába vezetett a' Fő Ispány Úr, holott is a' Vármegye Notáriusfa még egy köszöntő Beszédet tartott hozzája. Ezen-tul Atzralhoz ültek. A' Fő Ispány Úr meg vendégelte az egész Nemességet. — 12-diken tartatott a' Vármegye Gyűlése, mellyre már

10-dik.

10-ktől fogva mindúntalan nagyobb nagyobb számmal gyülekeztek a' szomszéd Vármegyék Küldöttjei, 's egyéb Uraságok is, úgy hogy a' Fő Ispány Úr lovagló Oskoláját kellett választani, mellyben elegendő helye lehetne a' Vármegye kebelebéli, 's másunnan való feles számú Nemességnak. Bé érkezvén a' T. N. Rendek ki rendelt helyekre, arra kérték Küldöttjeik által a' N. M. Fő Ispány Urat, hogy közzéjek jöni méltóztatnék; — el fogadta a' Fő Ispány Úr atyai érzékenységgel a' hivatalt. Midőn bé vezettetett volna a' Ns Gyülekezet közibe, közönséges örömeinek jelenségeit tapasztalta minden felől. Le ülván az épület közepén készült helyére, olly kegyességgel intézte hozzatska Beszédét a' Rendekhez, hogy ezek könyvezés nélkül nem halgathatták atyai szóllítását, intéseit 's oktatásait. — T. Götz Vitz' Ispány Úr fontos felelettel váltotta fel a' Fő Ispány Úr Beszédét. Ezentúl ama nagy lelkű Hazafi T. Rédey Ferentz Úr szóllította meg, a' Tiszán túl való Nemesség' nevében, a' Fő Ispány Urat, kinek hosszas, de nem únalmas volt Beszéde. Mert igaz hazafiúi buzgófságra mutatott az; serkentett is. — 18-dikra határozott a' Székújítás (Restauratio), 's meg is készült egészen déllyesti 12 órára; még pedig minden látma, vagy visszálkodás nélkül

szép

rsendefféggel *) , és úgy, hogy valóban nyilván valóvá tette a' Ns Vármegye, meny nyire betsüli a' Közjóra termett 's készültt Férjfiakat; a' mellyre ugyan nagy serkentő eszköz vólt a' Fő Ispány Úrnak is e' napon tartott bölts oktatása, mellyben azt kötötte szivekre a' Rendeknek, hogy a' Tízft választásban, a' Isten ditsőffégére, Hazánk' boldogságára, 's a' Szegényeknek, Arváknek, és Özvegyeknek ez által eszközzendő pártfogásokra vigyáznának; 's ugyan azért Isten felő, Hazza szerető, 's Felebaráttyaikön könyörülni tudó Személyeket állítanának elől az Igazgatásra. — Első Vitze Ispánságra emeltetett T. *Luby* Károly Úr, Ns Bihar Vármegyének eddig vólt nagy érdemű első Vitze Ispánnya. Olly tsuda meg egygyezésfel lett ezen Úrnak választarása, hogy, midőn a' választásra fel tett Személyek közzül, az említett Úr' nevét említette vólna 6-dik helyen a' Fő Ispány Úr: leg ottan bé töltötte a' *Luby* Név mellé ragasztott *Éllyen* kiáltás az egész épülete, 's nem szünt meg jó darab ideig. — Tábla Birájává nevezte

*) Ns Szepes Vármegyében, tsupán a' Vitz' Ispány tétellel, délutáni két óvára lehetett készen a' Gyűlés.

a' Fő Ispány Úr, többek között, tulajdon kedves Fiját is, melly a' Rendeeknek ki magyarázhatatlan örömökre és vigasztalásokra szolgált, azt szemlélvén már előre ezen nagy reménységű Iffjú Gróf Urban, Fijaikra 's Unokáikra nézve, a' kit tisztelnek, magokra nézve, annak édes Artyában, jó Fő Ispánnokban. — A' Székújításnak végbe menetele után, 500 Személlyeknél többet traktált ebéden a' Fő Ispány Úr, és mivel sem a' Vár', sem a' Vármegye', és a' Prefektus' Háza 's a' t. elégedendők nem lehettek az igen nagy számú Vendégek befogadására: tehát a' Vár közepén is terítterett egy nagy hosszú Asztal az Ég alatt. — Kivánván a' régi jeles Magyar szokásokat a' mulattságokra nézve is vissza hozni 's meg eleveníteni, fel állott minden Asztalnál egy egy a' Fő Nemesek közzül, 's ivott — a' Gyülekezet nevében, hosszatska ékes Beszéddel, kívánt életéért 's egészségéért a' Fő Ispány Úrnak, együtt a' Gyülekezettel. Így ittak a' Fő Ispánné ö Excell. ja egészségéért is, kinek minél előbb lehető személlyes tiszteletét, nagy Vivat kiáltások után, igen érzékeny indulattal óhajtották. Friss emlékezetekben nagyon ugyan is a' Rendeeknek, ezen Nagy Dámának Hazájához való nagy szeretete, a' ki valamint szülött Nyelvünket gyermek-

sé

ségéről fogva tökéletesen beszéltette, 's a' Magyar Köntöst iffjabb idejében is nagy kedvel és ditsőfféggel viselte: úgy most is alig várja azt az időt, mellyben kalpagoffan, piros tsizmában, 's a' N. *Szathmár* Vármegye Formaruhájában, útazhaffon *Bétsből*, *Buda* felé, 's követésre méltó példát nyújthaffon több Hazánk' Leányainak is, kik talám még eddig is idegenkednének Nemzeti szép Öltözetünkről. --- Estve muzsika 's tántz lett. Bádjadt egészsége sem tartóztathatta meg a' Fő Ispány Urat, hogy jó példával elő ne menjen a' vigadó Magyarságnak. Járt minden személy válogatás nélkül a' kellemetes Magyar Tántzokat, Hazánk' Leányaival. — A' 14-diken tartatott Gyűlésnek első munkája vala, a' Zászlóallynak fel állítása. Ezen tárgyról való tanátskozást M. Gróf *Károlyi* József Úrhoz intézett reménykedésen kezdték a' Rendek, arra kéréven ezen meg hitt Hazafiságú Iffjú Gróf Urat, hogy venné a' fel állítandó Nemesi Zászlóallyt vezérfege alá. Nagy örömmel 's készféggel ajánlotta magát az Iffjú Nagy Hazafi, egy Ns Vármegyének, sőt az egész Nemzetnek ditsőffégét tárgyazó szolgálatra. A' Kormányozása alá vett Zászlóally 43 Személlyekből áll, kiknek hűszát maga költségén állítja ki a' Nagy Mélt. Fő Ispány Úr.

For-

Formaruhájok: fetét kék mente, róka torokra; a' mentével egy színű nadrág, veres dolmány, veres pantallér, kék öv, veres kalpag, veres tarsoly, veres nyereg takaró: minden aranyra. A' dolmányon és mentén 5 forral vagynak az aranyos gombok. Megígérte az Iffjú Vezér, hogy pardutz bőrt is szerez maga költségén, eggyül eggyig a' Zászlóallybélieknek. — Már csak azt emlittem, hogy *Bihar, Szabolts, Zemplén, Beregh, Ugotsa, Máramaros, Kraszna,* és *Szolnok* Vármegyék mind küldötték Követeiket a' Ns *Szathmár* Vármegye Gyűlésére, kik is különös köszöntő Beszédekkel tisztelték a' Fő Ispány Urat. Ns *Szabolts* Vármegye Orvosa *Jósa* Úr is jelen volt a' Gyűlésen díszes Magyar öltözetben. “

(Nem is köttetett sem az Orvosi, sem a' Papi és Professzori Tudomány a' Parókhhoz, 's Német ruhához. Hogy eddig a' magokat meg különböztetni akaró Pap, Professzor, és Orvos Urak Német-Magyarok voltak: annak rövideden 's magyarosan ki mondva, tsupán a' rossz szokás volt az oka. *Consuetudo sine veritate, est vetustas erroris.*)

A' Hazafiságról való gondolatokat ez úttal nem közölhetjük: de ígéretünk a' mivel halad, azzal el nem múl.

Egy

Egy Magyar Hazafi' Erzékenységei,
T. Ns *Abaújvármegye' Öröm-Ünnepén.* —
Böjtmáshav. 16-dik napj. 1790. *Procul o,
procul este, Profani.* Virgilius.

* * *
*Horret adhuc animus, manifestaue gaudia differt,
Dum stupet, et tanto cunctatur credere voto.*

Claudianus.

Melly örömtől zengnek *Kassának* hajléki?
Mitől vidúlnak így *Hervád'* bús vidéki?
Tán boldogságunknak érkezett postája,
'S fel kelend még egyszer *Árpád'* Onokája? —
Úgy van! — Tsalatkozott Atyánk 's Fejedelmünk
Halállal pótolta számtalan férelmünk'!
Vissza tér Hazánknak ditső *Koronája,*
Vissza tér Szent István' Királyi *Páltzája.*
Nyelv, Törvény, Szabadság tellyes erejével,
Mind meg tér Ispányunk' fényes tisztségével;
Ki is im'! meg örültt Nemzete' szavára,
Ma ül fel újjolag régi kormányára.

Isten hozott, Napunk' rég' óhajtott Fénnye,
ORCZY! dőlő Hazánk' egyik főbb reménye!
Bús Megyénk' Egekből szállott ajándéka,
Üdvöz légy, Nagy Atyád' méltó Maradéka! *)
Itt vagy hát? — 's tekintvén az Ég nyomorgásunk',
Engedi, hegy köztünk újjolag meg lálunk? —

Fel

*) Mélt. Báro *Orczy László Úr* ö Excell. ja, amaz
örök emlékezetet érdemlett Báro *Orczy Lőrincz-*
nek Második Fija.

Fel hatott hozzája gyászos kiáltásunk,
 'S nem tartand örökre Tölled meg válásunk? —
 Oh melly öldöklő gond' 's búba merítetted
 Szívünket, mióta vég' bútsúdat vetted!
 Mióta a' kormányt, kötelességedből
 Engedned kellettén, le tetted kezedből! —
 Nem lehetett többé velünk tanátskoznod,
 'S mint Atya, szerető Néped' óltalmaznod!
 El szakasztotta Béts egybe forrt szívünket,
 Hogy tettése szerént hányhaffon bennünket;
 Mert látta, hogy, lévén el szántt egygyelléggel,
 Inkább koporsóba szállunk ditsőfléggel,
 Mint sem, hogy adózó Pórságnak módjára
 Él'tünkért fizessünk, Világ' tsudájára. —
 Tsak távoíróll kellett nézned, mint szenedtünk,
 A' mérges habokkal miképpen küszködtünk;
 Mert, bár mit tett volna atyai kézséged,
 Nem használt, 's ártalmat szüílt volna hívséged! —
 Mint a' Hajós, — kinek meg rakott gallyáját
 Rút fergeteg éri, 's tépi vitorláját;
 'S a' riadó mennykő, tüzes fellegéből
 Le tsapván, a' kormányt ki üti kezéből;
 'S már az el nyelendő haboknak közötté
 Tsak egy deszka szálan függ kínos élete: —
 Messzéről szemléli, hogy' dölöng magában
 'S verdődik hajója, Halálnak torkában;
 Hijában nyújtja ki refzkető kezeit,
 Nem szabadíthattya kintsét, 's Kedvesfeit! —

Hasztalan reményltünk Urunk' 's Koronánkban;
 Idegenek vóltunk tulajdon Hazánkban! —
 Az öröm, kedv, 's Népünk' szokott nyájaffága
 El tünt! mert kötve vólt a' szív' szabadsága,
 Nem bízott az atya faját magzattyában;

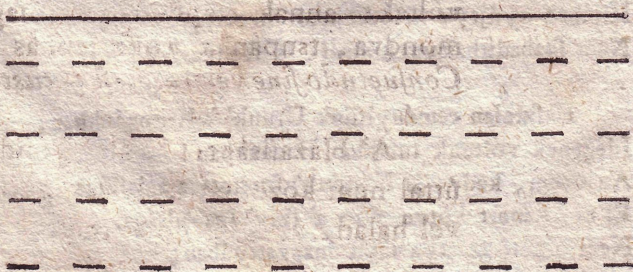
Barát,

Barát, ellenségét vélte baráttyában;
 Titokban sírt a' jó Hazafi, 's hallgatott;
 Mert, ha szólt, pártosnak 's bolondnak tartatott:
 Ősi szabadsága' emlékezetére
 Refszketett, 's nevét sem vehette nyelvére!
 Telkén az Idegen mérő lánttal jára,
 Már adót-készítvén Nemes birtokára;
 'S a' melly ugart Attya vérével öntözött,
 Azonn a' Jövevény kévéket kötözött;
 'S hogy bollaúságának mértéke se lenne,
 Jól tévőjét kellett szemlélnie benne! *)
 Illy szörnyűségeknek el viselésére
 Tűrést az Egektől csak nyögéssel kére; —
 Mert, ha bár rabságot rendeltek is rólunk,
 Igaz ügyünk mellett nem lehetett szólnunk!

Ám de! mit számlálom ki tűrtt inséginket?
 Minek szaggatom fel újra sebeinket? —
 'S Néked is, kit végre meg szánt a' kegyes Ég,
 Egybe fereglett Fő 's Köz-Rendű Nemeslég!
 Minek tartóztatom öröm könyvedet,
 Mellyekben lábbagni látom szemeidet? —

Örülly! 's imádd az Úr' atyai végzésit,
 Ki illyképp' váltya fel Népe' szenvedésit!

Vi-

Vigadgy! és tsókkollyad jól tévő vesszejét,
 Melly így kísértette szívednek erejét! —
 „Él még, mondád, él a' Magyarok' Istene!
 „Ha Ő nem akarja, ki tehet ellene?“
 'S ime! benne vetett erős bizodalmad
 Fel találta híven keresett óltalmad'.
 Jö, kivel virágzó Szerentsédet éred,
 Jö már, rég' óhajtott nagy lelki Vezéred!
 'S hogy fel juttathasson boldogság' pontyára,
 Ma veszi fel ismét terhedet vállára! —
 Így ment rég' *Kamillus* Róma' védelmére;
 Így a' Nagy *Hunyadi* Erdélynek széllére:
 Ki ottan Hazája' hív Őrző - Angyala,
 Itthonn Nemzetének édes Attya vala! — —

De melly titkos érzés terheli szívemet?
 Melly komor gondolat zavarja kedvemet? —
 Múzsám! ki elmémet az Idők' titkába
 Fel vivéd Jövendők' kétes homályaiba:
 Még sem szünhet e' meg Hazámnak insége?
 Soha sem lelliz e' hát panaszinknak vége? —

„Magyar Nép! fel jött már Napod valahára,
 „'S mutattya, mint ülhefs Szerentséd' jobbára;
 „De vigyázz; 's az Egnek atyai szándékát
 „Imádván, használlyad nyújtott ajándékát.
 „Még nem vagy a' parton. Fel hevültt szívedet
 „Mérsékeld egy kislég érzékenységedet;
 „Ne hogy örömednek gár szaggató árja
 „Az óhajtott révből hajódat ki zárja;
 „'S megínt a' veszélyes tengernek méllére
 „Repítvén, borsáslla szelek' tettzésére. —
 „Szem - füles vigyázás kövesse hívséged',
 „Hogy el ne ragadgyon régi keveléged!“ —

Oh Magyar! ki forsod' ilyen változásán
 Most méltán örvendesz jobbra fordulásán;
 Írd fel e' nagy Napot jegyző tábláidra,
 Hogy, le jutván híre késő Fijaidra,
 Bóldogabb él'teknek ezen kezdetéről,
 Emlékezzenek meg ORCZY' nagy nevéről;
 Ki, hogy áldást hozzon Hazafi Társára,
 Örömmel áldozza mindenét számára! —
 Eredgy hát! 's ígérd meg igaz hívségedet,
 Ígérd Vezérednek kész tehetségedet!
 Kövesd! 's figyelmeztvén okos tanátságára,
 Úgy siefs meg indúltt Hazád' óltalmára,
 Hogy most: vagy Szabadság lefűz munkádnak árra,
 Vagy Jobbágyodnak jutfz magad is forsára.

Kassáról, Ápr. 26-dikán hozzánk bortsátott betses Levelében, így ír egy érde-
 mes Barátunk: „E' napokban jött ki itt egy
Dissertatio statistica de Forma legallt Regi-
minis Hungarici. Negyedfél árkus. — M.
 B. Orczy László Úr ö Excell. ja, ezen Ns
Abaujvárm. Fő Ispánnya, 16-dikon érkezett
 meg. Messze ki ment eleibe a' Nemesség,
 és olly nagy örömmel 's pompával kísérte
 bé, a' millyenre mind maga ez a' fényes
 Tisztség, mind pedig az azt érdemesen viselő
 Nagyságos Hazafi, méltó volt. — 19-diken
 volt az első Gyűlés, mellyben Székújítás is
 tartatott. Imitt van az a' Magyar Beszéd,
 mellyet a' fellyebb meg nevezett Fő Ispány
 Úr ekkor az egybe gyűltt Nemes Rendekhez
 mon-

mondott. El gondolhatjátok, micsoda fogannattya volt sziveinken; egyg olly nagy lelkű Magyarnek szájából hallván azt, kinek egyenes szive 's igaz Hazafiúsága tudva volt előttünk, tudva van a' Nemzet előtt is. Nem kétlem, hogy érdeme szerént fogjátok becsülni. Mert (a' mint egy jó Barátom énekl):

„Hathatós a' szava az olly Férjfiúnak,
Kir inség mutatott Jó Hazafiúnak!“

(Más alkalmatossággal fogjuk közleni az említett fontos és gyönyörű Magyarsággal készültt Beszédet.)

Nem hallatott itt az egész Gyűlésen, az egész Nemességtől, Magyar szónál egyéb. — Szükségtelennek, sőt illetlen dolognak tartották, tudni illik, hogy Felső Magyar Országnek Anya - Városában, a' Vármegye Házában, — *Római nyelven* beszéllyenek; 's annyi vitéz vérrel szerzett, 's most újjolag vissza nyertt drága szabadságokon való szives örömöket egymásnak *idegen szóval* magyarázzák! — Oh vajha fel nyilna már valahára Nemzetünk' teherös részének szeme! 's verné meg most, mikor lehet, jobb sorsának talpkövét, 's örökös boldogságának kezdetét! — Valóban: ha ennyi kárán, ennyi veszedelmén nem tanul, 's e' szép alkalmatosságot kezeiből ki ereszti, alig fogja többé meg érdemlenni, hogy az Eg meg szánja.“

Béts.

Tudja azt a' mi bölts és jó Fejedelmünk
II. Leopold, 's tellyes bizodalommal vagyone
eránt-

erántta, hogy a' mikor ő, Kormányozása alatt lévő Polgár Társainak sziveiket választotta főbb kintséül: önként kívánják ezek is azon áldozatokat tenni Nékie, melyeket az erőszak, 's az egymás után való áskálódások az alatt valóknak soha nem eszközölhet, bár talám láttassék is olykor olykor eszközteni. Ezen nyomos bizodalmból nyakát szakasztotta *Leopold* azon fok rosszakat szült szokásnak, melyly szerént eddig minden fél esztendőben Bizonyfág Laistromnak kellett a' Fejedelemhez bé küldödni, a' Tisztviselőknek magok viselésekről. Az ez eránt fel tett 's minden Székekhez el küldözgetett fontos Irását a' Királynak el nem múlatjuk közleni.

A' *Tseh*, *Morva* és *Hálits Ország*i Seregeink, még, a' mint értjük, sátor alá nem szállottak: de ezt minden szempillantásban teherik, 's fogják is tenni, ha el nem múlat belénk kötni, minden igaz ok nélkül, a' *Prussziai* Király. — *Laudon* Fő Vezér, meg fog, a' közönséges beszéd szerént, Májusnak 12-dikéig indulni. — A' Táborigi Posta-Hivatal már útban vagyon.

A' *Lüttichi* H. Püspöknek pártját fogják, mint illik, a' *Német Ország*i Fejedelmek: de a' *Lüttichiek* ezzel se láttatnak gondolni, a' *Prussz.* Király biztatásaiba vetvén reménysegeket. — Úgy írják, hogy a' *Flandriaiak* oda hagyták a' *Brabantziaiakat*, a' *Vandermers-* el lett bánásokért.

Költ *Bétsben*, Májusnak 7-dik napján.